

F. t. I. om værn for dyr.

slag, såfremt dette ikke da er færdigbehandlet, eller kunne gives ved administrativ bestemmelse i henhold til forslagets § 16.

I § 16, stk. 2, indføres adgang for justitsministeren til med landbrugsministerens tilslutning at fastsætte forskrifter angående beskaffenheden af hegn for marker eller folde, hvori løsgående heste og kvæg anbringes; der åbnes herved adgang til, når forholdene taler derfor, at forbyde anvendelsen af pigtrådshegn, der ikke blot kan påføre dyrene alvorlige sår, men som også ofte ødelægger huderne til anvendelse som læder. I stk. 3 bemyndiges justitsministeren derhos til at fastsætte bestemmelser angående handel med hunde- og katteskind, herunder om bogføringspligt for opkøbere af sådanne skind, hvorved det vil blive muligt at øve nærmere kontrol med den udbredte fangst af hunde og katte, der ofte går ud over ikke-herreløse dyr og tildels sker under former, som må betegnes som uforsvarlige.

4. Straf og andre retsfølger af overtrædelse af loven.

Af systematiske grunde foreslås straffebestemmelserne påny optaget i selve dyreværnsloven, hvilket vil medføre ophævelse af straffelovens § 196.

For almindeligt dyrplageri foreslås straf fra den laveste grad af bøde til fængsel i 1 år, hvilket i det væsentlige stemmer med den hidtidige strafferamme.

For mishandling foreslås straffen skærpet til altid at være fængsel, normalt indtil 1 år, i gentagelsestilfælde 2 år; minimumsstraffen for mishandling vil herefter være fængsel i 30 dage, jfr. straffelovens § 33, og de lavere strafarter (bøde og hæfte) vil ikke kunne anvendes.

For andre overtrædelser af loven eller i medfør af denne fastsatte forskrifter foreslås straffen fastsat til bøde eller hæfte.

Loven af 1916 indeholder som tidligere nævnt i § 3 alene hjemmel til at frakende den, der har gjort sig skyldig i grov mishandling af dyr, retten til at udføre slagtning. Da det skønnes ønskeligt at kunne forhindre

åbenbart uegnede personer fra i det hele eller i videre omfang at beskæftige sig med dyr, foreslås med forbillede i den norske lov frakendelsesadgangen ved forslagets § 19 udvidet til efter domstolens skøn at angå retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele at beskæftige sig personligt med dyr eller bestemte arter af dyr og skærpet til at gælde i ethvert tilfælde af mishandling samt ved gentaget almindeligt dyrplageri eller anden overtrædelse af dyreværnsloven. Af hensyn til den effektive gennemførelse af en sådan regel vil det være nødvendigt også at fastsætte straf for den, som vidende om et sådant forbud antager en af dette ramt person til tjeneste, der strider mod forbudet.

Forslagets § 20 indeholder en ny regel, hvorefter det påhviler forældre, værge, husbond og andre, der har tilsyn med børn under 15 år, at drage omsorg for, at disse ikke gør sig skyldig i overtrædelse af loven. Begås sådan overtrædelse af et barn under 15 år, straffes den tilsynsførende for overtrædelsen, såfremt den er begået med hans vidende, uden at han har forsøgt at hindre det, eller det skyldes grov uagtsomhed fra hans side, at han har været uvidende om forholdet. Forslaget begrundes med det ønskelige i ved indførelse af et direkte strafansvar at tilskynde forældre til et effektivt tilsyn med, at deres børn ikke — omend måske kun i tankeløshed eller skødesløshed — behandler dyr uforsvarligt. Selvom der kun undtagelsesvis pålægges forældre, arbejdsgivere o. lign. strafansvar for børns og undergivernes forseelser, er bestemmelsen dog ikke uden sidestykke i gældende dansk ret, smlg. f. eks. lov nr. 53 af 25. marts 1872 om mark- og vejfred § 8, lov nr. 174 af 31. marts 1926 om brandpolitiet på landet §§ 18, stk. 1 og 22, stk. 1 samt bestemmelserne i talrige politivedtægter om forældres ansvar for børns vedtægtsovertrædelser.

Bestemmelsen i forslagets § 21, hvorefter sager om overtrædelse af loven behandles som politisager, stemmer med den hidtidige ordning, jfr. dyreværnslovens § 7 og retsplejelovens § 721, stk. 1 nr. 2.